

Crematie Meindert Woudwijk - 22 januari 1975.

2 Korinthen 5:17: "Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping: het oude is voorbij gegaan, zie het nieuwe is gekomen".

Na een week van een bijna ondragelijke spanning voor u, mevrouw Woudwijk en familie, is het onverhoopte voor ons allen gebeurd. Meint is er niet meer. Al de gebeden van u als ouders en al de verwachtingen die wij tot het eind bleven koesteren, hebben een einde gevonden, nu zijn lijden en zijn strijd voorbij zijn. Het kost moeite vandaag - ook voor mij - om te zeggen wat we in Meint Woudwijk voortaan moeten missen, nu de pennen van zijn aardse tent er zijn uitgehaald. Want we hielden van hem, zoals je houdt van een vriend, die de aarde is toegewijd.

En wat hield Meint van de aarde en van het land, dat leven en vrucht voortbrengt. We weten allen hoe hij gestreden heeft op aarde om deze een menselijk gezicht te geven, waar in plaats van haat liefde zou heersen, en met en in die strijd is hij ten onder gegaan als een schip dat door de ruwe stormen wordt gebeukt.

Te zeggen, dat Meint Woudwijk het gemakkelijk heeft gehad, zou vandaag een leugen zijn. Hij heeft zichzelf niet gespaard met zijn werkzame lichaam. Zijn rusteloze geest heeft ons ook niet gespaard. Hij was altijd vol kritiek en vol van zorg voor God en mensen. "Als ik God was", zei hij eens, "dan was ik er al lang mee opgehouden". Maar omdat hij mens was onder de mensen, streed hij verder voor God en zijn gemeente met alle liefde die de Heer in hem had gelegd. Zo tegengesteld en paradoxaal waren steeds zijn uitingen, dat je soms voor hem vreesde, maar ook met hem lachen kon, als hij in zijn geestdrift de dingen overtrok. De hemelse liefde spoorde hem aan om steeds door te gaan. Ook al was hij nog zo vermoeid, hij wilde er bij zijn; onder en bij de mensen zijn en bij de kerk die hij liefhad. In Brantgum is hij meer dan twaalf jaar diaken geweest, niet zomaar een diaken, maar één die het met hart en ziel gedaan heeft en niet alleen op de eerste dag van de week was hij een luid-zingende gelovige, maar ook in de dagen daarna had hij zijn aandacht voor het zwakke van God. Twee zwakheden hadden zijn bijzondere liefde: de kinderen en de oude mensen. Midden in de nacht kon hij badend van het zweet wakker worden uit de bange droom dat kinderen niet genoeg liefde ontvangen en wie hem in het verpleeghuis in Dokkum heeft meegemaakt, bewaart de herinnering hoe hij met zijn stem en handen oude mensen troostte, met het uitzicht op de hemel, als land van de belofte waar al het oude zal hebben afgedaan.

Heel langzaam kwam hij tot de ontdekking dat ook hij moest worden ontleed met een hemels gewaad. En dat kostte hem en ons vreselijk veel moeite aan die gedachte ook nog te wennen. Want hij had het al zo'n strijd gevonden dat hij niet meer onder de kameraden van de ZPC kon zijn. Daar huilde hij zijn eerste tranen over, dat hij op 50-jarige leeftijd al afgekeurd was.

Maar nog steeds hadden hij en wij de hoop en goede moed dat er een keer in zijn bestaan zou komen. Maar in plaats van beterschap, verslechterde zijn situatie en hij begeerde van toen af aan zijn benauwde lichaam te verlaten.

Maar heel die tijd bleef hij geestelijk werkzaam. Hij knutselde de mozaïeken en spiegels in elkaar en hij was zo blij als een kind te ontdekken dat hij deze gave ook nog had. Zo heeft hij geestelijk de strijd

gestreden met alle onrust die hem eigen was.

En voor u, mevr. Woudwijk, werd sindsdien de situatie erg gespannen, want ondanks de talrijke bezoeken en kaarten die hij kreeg, moest hij ook ten laatste afscheid nemen van zichzelf - het meest moeilijke en pijnlijke proces dat een mens overkomt. En dan vroeg hij zich af: heb ik het allemaal wel goed gedaan. Kan ik wel verschijnen en intrek nemen bij de HEER? Wat is het dat me zo benauwt en als een last op me drukt? Komt het wel goed met me?

Heel zijn leven kwam hem dan voor de geest, met al de spaanders die er in dit levendig bestaan vanaf gevlogen waren.

Zijn zorg en liefde voor de vruchten van het veld en zijn misoogsten, zijn streven om gerechtigheid te brengen waar hij zo weinig van zag, zijn gang door de kerk als diaken met de beker van de verzoening vol met wijn als teken van de nieuwe schepping. Maar zouden ze wel begrijpen, vroeg hij me eens, wat de consequenties daarvan zijn dat één voor allen gestorven is? Heftig ademend kwamen deze vragen eruit. Neemt de ark der verlossing allen die in nood zijn op? Ben ik een scheepken onder Jezus' hoede?

Pas toen hij met deze vragen klaar gekomen was, kon hij zich neerleggen toen hij de bevestiging had gekregen dat al het oude zeer hem niet meer behoefde te plagen.

Op de muur tegenover zijn bed hing een kaart: eens aan de avond van mijn leven, breng ik van zorg en strijden mee - u hoger, reiner loflied toe.

Naar die kaart verwees hij ons toen het spreken moeilijk werd, een vijftigjarige al op zijn levensavond, Meint Woudwijk, een dienstknecht van Zijn Heer, eenwielend uit ons midden, de man uit Brantgum die in het nieuwe land dat gekomen is zijn loflied zingen mag.

Het kost ons veel moeite hem te laten gaan naar het veilige strand: hij was nog zo jong. Zijn hart was zo open dat hij niet zwijgen kon over de onvrede van deze wereld. Hij zei je waar het op stond, waar hij zorg over had. Daarom is het leed van het gemis zo groot.

In de eerste plaats voor u, mevr. Woudwijk, die nu zijn liefde moet missen in een bestaan dat u bijna 25 jaar met hem gedeeld heeft. Hij heeft zijn strijd gestreden, de diaken van de gemeente, aan wie de bediening der verzoening is gegeven.

U moet samen met de kinderen, maar ook vaak alleen in een eenzaam geestelijk gevecht, de spanning van het laatste jaar verwerken, klaar komen met de dood van uw man, die met Paulus ons zei: Laat u met God verzoenen, opdat wij worden gerechtigheid Gods in Hem.

Arm zonder hem herinner ik u aan de laatste regels van Meindert, uw man, ons en u tot troost gegeven:

Zie de kruisvlag, arme mensen, wapperend in de oceaan.

Weet de Heer is in het scheepje. Kom! Neem uw verlossing aan!